

Chương 25: Lớp Royal

(Số từ: 4025)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:22 PM 16/07/2024

Đây được gọi là sự tự mãn.

Đương nhiên, độc giả đã bỏ tiểu thuyết vì ghê tởm sự phát triển đột ngột đó. Nhưng tôi nên làm gì? Vào thời điểm đó, tôi nghĩ rằng đó sẽ là sự phát triển tốt nhất. Tất nhiên, sẽ tốt hơn nếu tôi chỉ bỏ chạy, để nó đang dở như thường lệ, nhưng sau đó tôi đột nhiên có một sự thôi thúc phải hoàn thành nó bằng cách nào đó.

Nếu ta làm những điều ngu ngốc, một ngày nào đó sẽ phải trả giá.

Vì sự phát triển điên rồ đó, giờ tôi phải ăn thứ mà chính tôi đã tạo ra. Vì vậy, dù tôi có thích hay không, tình huống hỗn loạn mà Cổng đột nhiên mở ra trong thế giới này, khiến thế giới này bị hủy diệt đang đến gần từng khoảnh khắc.

Một nửa là câu chuyện về cuộc sống đời thường, nửa còn lại là câu chuyện kỳ lạ về việc kết thúc ở Cổng.

Bây giờ tôi có ba lựa chọn.

Tôi có thể chờ đợi cái kết ở một nơi an toàn, bất chấp việc tôi biết về những Cổng này.

Tôi có thể luyện tập cho đến khi đạt đến trạng thái có thể chiến đấu trước khi Cổng mở ra và lao ngay vào tình huống đó.

Và cuối cùng.

Tôi có thể loại bỏ tình huống Cổng mở bằng cách sử dụng Chức Năng “Viết Lại”.

Đối với lựa chọn thứ hai, tôi không thực sự phải tham gia Temple, nhưng lựa chọn thứ ba thì bắt buộc tôi phải tham gia vào cốt truyện chính để nhận được Điểm Thành Tích.

Vì tôi đã trải qua một số tình huống sống còn trong phần mở đầu, nên tôi không hề tự tin vào việc chiến đấu hay chứng kiến cảnh ai đó chết ngay trước mắt mình, nên tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải chuẩn bị cho tình huống ở Cổng.

Nếu được quyết định, tôi sẽ chọn trốn ở đâu đó và chỉ nhìn ngọn lửa từ từ cháy mà không cần phải bận tâm đến nó.

Mặc dù hèn nhát nhưng mạng sống của tôi vẫn quý giá hơn.

Tuy nhiên, Sarkegaar, Loyar và Eleris đã đẩy tôi ra khỏi điều đó. Khi những lời bào chữa của tôi bị chặn từng cái một, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc từ bỏ.

Dù sao đi nữa, nếu thực tế này thực sự là thứ tôi tạo ra, tôi phải chịu một phần trách nhiệm. Tôi không thể chịu toàn bộ trách nhiệm, nhưng nếu tôi có thể làm gì đó về một tình huống nhất định, tôi chắc chắn nên làm điều đó.

Tôi không biết liệu có thể ngăn Cổng mở ra được không. Có lẽ là không thể.

Nếu cách đó không hiệu quả, tôi phải trở nên mạnh hơn thông qua Điểm Thành Tích và tiêu diệt hết lũ quái vật đi ra từ Cổng.

Vì vậy, dù sao đi nữa, một phần vì lòng tự tôn của mình, bằng cách nào đó tôi phải làm điều gì đó về tương lai mà chỉ mình tôi biết.

“Phù....”

Tôi đã đọc đến trang đầu tiên của câu chuyện chính.

Temple.

Tôi phải trở thành người mạnh nhất trên lục địa, hoặc bằng cách nào đó thoát khỏi tình huống Cổng đó. Hoặc tôi có thể kết thúc với những tài năng vô dụng, không phải thế này cũng không phải thế kia.

Tôi thậm chí còn không giỏi ở những thứ tôi thích, vậy thì tôi có nên cố gắng hơn ở những thứ tôi không thích không?

Mồ hôi lạnh chảy dài trên mặt tôi.

Temple được chia thành ba phần chính: cơ sở giáo dục tiểu học, trung học và đại học. 6 năm tiểu học, 3 năm sơ trung và 6 năm cao trung. Ngoài ra còn có một trường sau đại học để giáo dục nâng cao.

Tất nhiên, có rất nhiều cơ sở phụ trợ và hội trường chuyên dụng rải rác ở đây và đó. Nói cách khác, có sân vận động và các cơ sở đặc biệt khác, bao gồm cả phòng hòa nhạc.

Vì khuôn viên Học viện quá lớn để đi bộ nên Temple cũng có một tuyến xe điện riêng chỉ hoạt động bên trong khuôn viên trường. Tất nhiên là miễn phí.

Lần đầu tiên vào Temple, tôi có thể vào trong bằng thẻ học viên được cấp trước, bao gồm cả giấy phép nhập học.

Khuôn viên rộng lớn của Temple được tô điểm bởi bầu trời xanh trải dài trước mắt tôi. Nó không thực sự giống như trí tưởng tượng của tôi trở thành hiện thực.

“Hử.”

Nó lớn hơn, to hơn và gọn gàng hơn nhiều so với những gì tôi tưởng tượng, nên tôi không thể giữ im lặng. Rốt cuộc thì tôi không thể nào hình dung ra được điều này chỉ với những mô tả hạn hẹp được viết ra.

Trong số vô số học viên mặc đủ loại đồng phục ra vào, tôi đứng ngơ ngác ở lối vào, không biết nên gọi cảm giác này là kinh ngạc hay xúc động.

Có nhiều hình thức trường học khác nhau ở Temple, vì vậy tôi đã tạo ra một bối cảnh với nhiều loại đồng phục khác nhau, nhưng nhìn thấy sự đa dạng đó ngay trước mắt, tôi cảm thấy rất lạ.

Những bức tượng và đèn đường đặt bên cạnh những con phố rộng lớn giống như công viên, cũng như các cơ sở giáo dục khác nhau, trông giống những tác phẩm nghệ thuật độc lập hơn là vật trang trí trường học.

Chiếc xe điện cũng chỉ chạy êm ru dọc theo đường ray được xây dựng trong khuôn viên rộng lớn này.

Đó là sự kết hợp giữa cổ điển và hiện đại, và theo một cách nào đó, đó là một dạng rối loạn mà chỉ tôi mới biết.

Nhưng bây giờ không phải lúc để làm điều đó. Tôi có thể chiêm ngưỡng nó sau.

Nơi tôi nên tới là ký túc xá của Lớp Royal gần các cơ sở giáo dục đại học.

Vì có hơn 100.000 học viên nên cơ sở ký túc xá chắc chắn sẽ rất rộng lớn.

Lớp Royal của Khoa Giáo Dục Đại Học có khoảng 20 học viên mỗi khối, và khối cao trung có sáu khối, do đó tổng cộng có 120 học viên trong Khoa Giáo Dục Đại Học.

Đó là một con số khá nhỏ. Điều này cũng cho thấy chỉ có rất ít người thực sự có tài năng.

Vì vậy, lớp tôi sẽ vào trung bình có 10 học viên mỗi lớp. 20 học viên sẽ được chia thành lớp A và lớp B. Mặc dù tôi được thêm vào sau, vì vậy có lẽ sẽ có 21 học viên lần này.

Tôi xuống xe điện của Temple tại địa điểm được ghi trong hướng dẫn.

Ngay khi bước xuống, tôi nhìn thấy một đoạn đường dốc có nhiều cột dẫn đến tòa nhà ký túc xá.

Tôi cảm thấy không thể hiểu nổi tại sao ký túc xá 7 tầng này chỉ có thể chứa khoảng 120 người.

Nó to đến mức không thể tin nổi. Mặc dù tôi đã viết 'Họ được đối xử ưu đãi tuyệt vời!', nhưng khi tận mắt chứng kiến, tôi bắt

đầu tự hỏi liệu điều này có thực sự ổn không. Tôi không nghĩ rằng ngay cả một lãnh chúa cấp cao cũng có thể sống ở một nơi như thế này đâu?

Tôi vừa cay đắng vừa vui mừng vì nhiều điều tôi đã viết vào tiểu thuyết của mình.

Tôi đi giữa những cột đó. Khi bóng của chúng lướt qua tôi với tốc độ đều đặn, tôi bắt đầu cảm thấy ngày càng lo lắng mà không hề nhận ra. Tôi cảm thấy như mình sắp bước vào một nơi mà tôi không được phép bước vào.

Tôi nghĩ sẽ khá là phiền phức nếu tôi cứ tiếp tục cảm thấy như thế này mỗi ngày. Hãy quên chuyện Cổng ngầm Bronzagate đi, nhưng cửa hàng cuộn giấy của Eleris thoải mái hơn nhiều so với nơi này.

Khi đi qua lối vào ký túc xá nằm ở cuối dãy cột, tôi có thể nhìn thấy trần nhà hình mái vòm cao nhìn lên và một cầu thang bằng đá cẩm thạch dẫn lên các tầng trên.

Sảnh đợi là nơi chung và được kết nối với tầng 1 và tầng 2 thông qua cầu thang bên trái và bên phải. Tôi biết điều này vì tôi đã thiết lập nó như vậy.

Tầng 1 dành cho học viên năm nhất, tầng 2 dành cho học viên năm hai, v.v.

Do đó, khi điểm của họ tăng lên, học viên ngày càng khó chịu. Tất nhiên, tôi đã viết rằng có thứ gì đó tương tự như thang máy. Nó hoạt động với ma pháp phi hành hay thứ gì đó tương tự. Thứ ở giữa mái vòm có vẻ là thang máy đó.

Nhìn vào cấu trúc của tòa nhà, các phòng của Lớp A nằm bên trái và các phòng của Lớp B nằm bên phải. Tất cả học viên thuộc Lớp A bất kể lớp nào đều sống ở phía bên trái. Tương tự như vậy đối với Lớp B và phía bên phải.

Tôi gần như biết được chuyện gì sẽ xảy ra từ thời điểm này trở đi.

“Cậu là học viên năm nhất phải không?”

“À, vâng.”

Một Tiên bối, mặc cùng đồng phục với tôi, tiến đến gần tôi với một tập hồ sơ.

Một người mặc đồng phục nữ....

“Tôi là Ceres van Owen, học viên năm năm và là Hội Trưởng Hội Học Sinh Lớp Royal. Chào cậu?”

“À, vâng. Xin chào.”

Vâng, đúng là như vậy. Mặc dù Khoa Giáo Dục Đại Học có một Hội Trưởng và Hội Phó Hội Học Sinh, nhưng mỗi lớp đặc biệt đều có Hội Trưởng và Hội Phó Hội Học Sinh riêng.

Vì vậy, Lớp Royal cũng như thế.

Số lượng học viên mà Hội Học Sinh phải quản lý rất lớn, vì vậy họ có rất nhiều thẩm quyền. Để bắt đầu, có hơn 50.000 học viên là một phần của Khoa Giáo Dục Đại Học.

Nhưng mà, quyền hạn của Hội Học Sinh Lớp Royal, vốn chỉ chiếm chưa đến 1% tổng số học viên của khối cao trung, cũng khá cao. Dù sao thì đây cũng là Lớp Royal, một trong hai trụ cột của Temple, chứ không phải là một lớp học bình thường nào đó.

Tất nhiên, do số lượng thành viên tương đối ít nên Hội Học Sinh Lớp Royal không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giúp đỡ một số việc.

Giống như hướng dẫn tân học viên.

Bất kể họ được người ngoài đón nhận nồng nhiệt đến đâu, không thể phủ nhận rằng Lớp Royal đang thiếu hụt nhân lực.

Tôi đưa thẻ học viên cho đàn chị này, cô tự giới thiệu mình là Hội Trưởng Hội Học Sinh và cô tìm kiếm tên tôi trong hồ sơ của mình.

“Reinhardt, không có họ.... Lớp 1-A. Cậu được phân vào phòng 11. Từ giờ chúng ta sẽ hòa thuận với nhau nhé.”

“À, vâng.”

Cô đưa tay ra và tôi nắm lấy. Học viên năm năm của khoá cao trung đã là người lớn từ khi họ 21 tuổi.

Hội Trưởng Hội Học Sinh trước mặt tôi sẽ là năm cuối vào năm sau và có lẽ sẽ rất bận rộn, vì vậy chúng tôi có thể sẽ không có nhiều điểm liên lạc. Tuy nhiên, để lại ấn tượng tốt thì không bao giờ là sai.

Bất kể năng lực thực tế của cô, Hội Trưởng Hội Học Sinh Lớp Royal là người có quyền lực nhất trong ký túc xá này sau khoa. Cô có rất nhiều quyền lực thực sự. Sau đó, cô nói chuyện với tôi với một nụ cười.

“Có lẽ sau khi mọi người đến, họ sẽ bắt các cậu tập trung ở sảnh trung tâm để chào đón và cảnh báo một chút. Nghỉ ngơi một chút sau khi dỡ đồ cũng được, nhưng đừng ngủ quá say nếu quyết định ngủ. Hiểu chưa?”

“Vâng.”

Tôi kéo vali theo sau và đi về phía hành lang bên trái. Ánh nắng mặt trời nhỏ giọt qua cửa sổ đan xen với bóng tối tạo thành một

tấm lưới phức tạp trên sàn nhà. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thấy một cảnh tượng như thế này trong suốt cuộc đời.

Ngay khi tôi đi qua sảnh chính, một sảnh dành riêng cho Lớp 1-A hiện ra trước mắt tôi. Mặc dù nhỏ hơn sảnh kia, nhưng vẫn là một sảnh lớn được trang bị ghế sofa, bàn và bàn đọc sách, nơi người ta có thể ngồi xuống và thư giãn.

Đó là nơi tụi lớp B tụ tập, ăn đồ ăn nhẹ, trò chuyện và bàn bạc, mặc dù điều đó ám chỉ đến sảnh ở phía đối diện.

Bắt đầu từ hành lang này là các hành lang dẫn đến ký túc xá, phòng thí nghiệm phép thuật, phòng đọc sách, phòng tập thể dục trong nhà và nhiều tiện nghi bổ sung khác bao gồm cả nhà hàng. Nó giống như một trung tâm. Trung tâm chính có lẽ sẽ là sảnh chính.

Một số tiện nghi được bổ sung khi tăng hạng, nhưng về cơ bản chúng có cách bố trí tương tự nhau.

Bây giờ tôi đã đến một nơi mà tôi có thể nhận ra đúng nghĩa trong thế giới này, tôi cảm thấy thoải mái hơn, nhưng rất cuộc, tôi vẫn còn thiếu các chi tiết nên vẫn còn đôi chút lúng túng.

Đó là một cảm giác phức tạp và khó có thể diễn tả được.

Tôi bước vào hành lang dẫn đến ký túc xá và hướng đến phòng 11. Chỉ cần gắn thẻ học viên, cánh cửa mở ra ngay lập tức. Điều

đó không mới mẻ với tôi. Mọi thứ chỉ được cung cấp năng lượng bằng ma thuật.

Phòng này khá rộng cho một người. Có một chiếc giường được sắp xếp gọn gàng, một tủ quần áo lớn và cửa sổ. Thậm chí còn có một phòng tắm bên trong. Bên trong phòng không sang trọng như bên ngoài, nhưng được thiết kế với cảm giác sạch sẽ, hiện đại. Ngược lại, điều này tiện lợi hơn nhiều. Nếu nó quá lòe loẹt thì chỉ làm đau mắt tôi.

Hiện tại chỉ có những thứ cơ bản có trong căn phòng này, nhưng nếu học viên yêu cầu thì sẽ có thêm những thứ khác. Có thể là thiết bị luyện tập thể chất hoặc phòng nghiên cứu phép thuật. Miễn là trong phạm vi quyền hạn của Temple thì bất cứ thứ gì cũng có thể được thêm vào căn phòng này.

Đây là môi trường tốt nhất để mọi người có thể tập trung hoàn toàn vào việc phát triển tài năng của mình mà không cần phải lo lắng về những thứ khác.

Khi tôi mở tủ, tôi thấy có rất nhiều bộ đồng phục được may riêng vừa với tôi treo trong đó. Đây là dịch vụ mà những học viên bình thường ở Temple chỉ có thể mơ ước.

Tôi lấy đồ đạc ra khỏi va li và cất vào tủ từng cái một. Tôi thậm chí không mang theo nhiều đồ đạc như vậy vì tôi có thể lấy bất cứ thứ gì tôi cần chỉ bằng cách yêu cầu.

Thứ tôi luôn phải mang theo bên mình là Nhân Dreadfiend và Tuesday Viêm Hoả để phòng trường hợp khẩn cấp không lường trước được.

Sau khi dỡ đồ đạc ra, tôi nằm xuống giường.

Tôi không biết mình đã đến sớm hơn bao nhiêu, nhưng tôi là người duy nhất xuống ở trạm Ký túc xá Lớp Royal.

Khi tất cả học viên đã đến, tôi phải đối mặt với cả học viên lớp A và lớp B khi Hội Học Sinh triệu tập chúng tôi. Họ nói rằng đó chỉ là một buổi tiếp tân đơn giản, giống như một lời chào hơn là một bữa tiệc.

Ở đó tôi có thể nhìn thấy tất cả các ký tự mà tôi đã viết.

Tuy nhiên, có điều gì đó khiến tôi bận tâm.

Phòng của tôi.

Phòng 11.

Temple là nơi thích xếp hạng mọi người. Tất nhiên, số phòng không phải được đưa ra ngẫu nhiên. Phòng 11 có nghĩa là phòng tuyển sinh coi "tài năng" của tôi là thấp nhất trong số những tài năng Lớp A năm nhất.

Vâng, việc tôi trở thành một phần của Lớp A đã là một phép màu rồi. Rốt cuộc thì tôi chẳng có chút tài năng nào, mặc dù năng khiếu của tôi là vô hạn.

Tôi được xếp vào Lớp Royal của trường Temple, được chia thành Lớp A và Lớp B, và tôi là người có thứ hạng thấp nhất ở Lớp A.

Cái quái gì vậy?

Tôi có thể tưởng tượng được những loại tranh chấp mà tôi sẽ gặp phải.

Ồ, cậu là tên "có năng khiếu vô hạn" mà tôi từng nghe nói đến à? Nhưng thực ra cậu không phải là kẻ yếu đuối sao?

Này, này, cậu yếu vãi ra luôn đúng không?

Cậu học lớp A à? Chuyện quái quỷ gì xảy ra thế?

Tôi nghĩ mình có thể được nghe những điều như thế.

Haaa.

Tôi thà học lớp B còn hơn.

Thở dài, liệu tôi có bị những học viên có thứ hạng cao hơn đánh không nhỉ?

Tôi không muốn là người đầu tiên hay cuối cùng. Chỉ là tình huống kỳ lạ này giống như phân chó vậy.

Và tôi không biết mọi việc có diễn ra tốt đẹp hay không.

Có vẻ như không có ai bị tụt hạng vì tôi cả.

Rõ ràng, Lớp A và Lớp B được thiết lập để có 10 người, nhưng tôi lại là người thứ 11. Điều đó có nghĩa là tôi là thành viên ngoài số lượng ban đầu.

Nếu một thằng ngốc nóng tính nào đó bị đuổi thì không ổn sao? Không phải có một người như thế sao, người sẽ bị đá để nhường chỗ cho tôi sao?

Không, đợi đã, họ có thể đã đi xuống danh sách và đẩy một người quan trọng ra ngoài. Cảm ơn Chúa, mọi chuyện đã diễn ra như vậy.

Tôi có thể thấy nhiều người đang xuống tàu mana ở đằng xa từ cửa sổ của tôi. Có vẻ như họ đang đến từng người một.

Nếu như suy đoán của tôi là đúng.

Rõ ràng là sẽ có những điều xảy ra khác biệt đáng kể so với phần mở đầu ngay từ đầu.

Tôi tự hỏi điều gì sẽ xảy ra.

Tôi lấy cuốn sổ tay và dụng cụ viết đã chuẩn bị ra.

Hãy sắp xếp lại suy nghĩ của tôi. Có lẽ sẽ rất khó để tôi nhớ hết từng người một và cũng có khả năng là có một số nhân vật không hiện diện nên tôi không biết họ chút nào. Có một số nhân vật chỉ xuất hiện trong ghi chú thiết lập của tôi và nếu không thì giống như không khí. Tôi thiết lập thông tin cá nhân của tất cả 20 học viên, nhưng không phải tất cả đều đóng vai trò chính, vì nếu cả 20 người đều đóng vai trò quan trọng thì bài viết của tôi sẽ trở nên lộn xộn.

Tất nhiên, khả năng viết của tôi tệ hại hẳn sau khi Công mở ra ở giữa truyện.

Dù sao thì.

Lớp A và B.

Tôi phải sắp xếp dữ liệu cá nhân của tất cả học viên mà tôi nghĩ tới.

Một hai ba.

Vì có hơn 7 người nên tôi không thể nhớ rõ được.

Trí nhớ của tôi thật tuyệt vời....

Tôi đã phải vắt óc suy nghĩ để tìm ra tất cả tên của tất cả các nhân vật chưa được sử dụng và sắp xếp chúng lại. May mắn thay, mặc dù tôi không thể nhớ hết tên của họ, tôi vẫn biết họ là người như thế nào.

Lúc đó là cuối buổi chiều hoặc đầu buổi tối.

[Toàn thể học viên của Lớp Royal, xin hãy tập trung tại sảnh.
Toàn thể học viên của Lớp Royal, xin hãy tập trung tại sảnh.]

Cuối cùng, một chương trình phát thanh kêu gọi tất cả học viên của Lớp Royal xuất hiện. Tôi bước ra khỏi phòng của mình ở phía bên trái và có thể nhìn thấy lưng của các bạn cùng lớp đang đi lại khi họ nghe chương trình phát thanh.

Tinh hoa hay gì đó.

Bây giờ tôi phải hành động như một học viên năm nhất ở trường cao trung.

Tôi nghĩ rằng mình phải nhanh lên, nhưng bước chân tôi ngày càng nặng nề hơn. Tôi đã kiệt sức rồi.

Học viên lớp A và lớp B tập trung ở sảnh tầng một. Các thành viên Hội Học Sinh đứng trên cầu thang cao dẫn lên.

Và có những người ở mỗi tầng đang nghiêng người qua lan can nhìn xuống chúng tôi. Những học viên năm sáu ở tầng trên cùng thậm chí còn không ra ngoài để nhìn.

Nhưng tại sao tất cả các Tiền bối lại quyết định chú ý đến những tân học viên đến lần này?

“Nào, cả lớp A và lớp B, xếp hàng theo thứ tự phòng, bắt đầu từ số 1.”

Mọi người xếp hàng theo lời của Hội Trưởng Hội Học Sinh. Nhưng họ chẳng có chút kỷ luật nào. Ở thì, dù sao thì họ cũng chỉ là trẻ con. Tôi ở cuối lớp A.

Thông thường, các Tiền bối sẽ không đến thăm các tân học viên, đây là sự kiện hiếm hoi diễn ra hằng năm.

Tuy nhiên, ở đây họ đang nhìn tất cả chúng tôi. Tôi đã tìm thấy điều gì đó khác biệt ngay từ đầu.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu với số 1 nhé?”

“Tôi là Bertus de Gardias!”

Chỉ cần nghe cái tên đó thôi là tôi đã nổi da gà. Bertus de Gardias, tôi đã nghe thấy giọng nói của người đàn ông đã suýt giết chết tôi nhiều lần.

Giọng nói đó thật sống động và tươi sáng đối với một kẻ độc ác như vậy.

Cậu ấy không tỏ ra có chút uy quyền nào và có vẻ là một người làm việc chăm chỉ.

Nó thật lạ.

Ban đầu, Bertus vào Temple trong khi che giấu danh tính, nhưng bây giờ cậu ấy công khai giới thiệu bản thân bằng họ của mình. Vì vậy, toàn bộ Lớp Royal đều biết rằng cậu ấy là Hoàng tử.

Vậy nên, ban đầu, các học viên khác không nên quan tâm đến những tân học viên này, nhưng sau khi nghe tin Hoàng tử nhập học, họ lại háo hức đến xem.

Phần giới thiệu tiếp tục. Tôi chỉ nói tên mình.

Tất nhiên là chẳng có ai chú ý tới tôi cả.

“Bây giờ, chúng ta bắt đầu giới thiệu lớp B nhé? Bây giờ, từ B-1 có thể giới thiệu bản thân với bạn bè không?”

Chỉ là.

Tôi ngay lập tức hiểu ra lý do tại sao hướng tiến triển của sự kiện này lại khác so với ban đầu.

“Tôi là Charlotte de Gardias.”

Một người đáng lẽ không nên có mặt ở đây.

Charlotte đã nhập học ở Lớp Royal Học viện Temple.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC
6910814828
BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

 Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC
SĐT: 0901089550

Thanks For Reading